

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXIX

FEBRUARIE 1992

La începutul Epistolei către Efeseni, apostolul Pavel procedează ca și David la începutul psalmului 103 și anume, binecuvintează pe Domnul.

Apostolul laudă pe Domnul Dumnezeu pentru că în dragostea Lui, a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor.

Sub călăuzirea Duhului Sfint dorim să cercetăm Sfintele Scripturi cu privire la înfiere. Deoarece înfierea prezintă o mare însemnătate, ea există nu numai în Biserica Creștină, ci și în societatea civilă.

Înfierea este prevăzută în Cuvîntul lui Dumnezeu, dar și în legile statelor și încă, din antichitate.

De aceea, distingem înfierea biblică sau divină și înfierea juridică, omenească.

ÎNFIEREA DIVINĂ

DUMNEZEU
NE-A RÎNDUIT
SĂ FIM ÎNFIĂȚI
PRIN ISUS
HRISTOS

NOȚIUNE ȘI IMPORTANTĂ

Înfierea este actul care crează între două persoane raporturile de rudenie existente între părinte și copil. În practică, sînt frecvente cazurile în care, familiile fără copii înfiază copilul născut de o altă persoană sau într-o altă familie. Copilul înfiat are aceleași drepturi și obligații față de înfiator ca și copilul față de părintele său firesc. Înfiatul devine rudă de gradul întâi cu înfiatorul, poartă numele acestuia, are dreptul la întreținere, dreptul de moștenire, are obligația de a se supune înfiatorului, de a-i presta întreținere mai tîrziu și așa mai departe.

Scriptura ne vorbește despre înfierea Esterei. În cartea cu acest nume (2,7.15) se arată că Hadasa sau Estera era fata lui Abihail, unchiul lui Mardoheu. La moartea părinților ei, Mardoheu o înfiase pe Estera.

Instituția înfierii urmărește în primul rînd ocrotirea intereselor copiilor minori,

- continuare în pag. a 3-a -

DE LA MINE S-A ÎNTÂMPLAT

„Așa vorbește Domnul... de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta“ (1 Împărați 12,24).

Am știri pentru tine, fiule. Lasă să-ți pătrundă aceste cuvinte adânc în inimă ca să poți fi încununat cu slava lui Dumnezeu. Priveghează ca în orice timp, fie nor, fie ceață sau chiar în mijlocul valurilor furtunoase să poți înțelege aceste cuvinte: „De la Mine s-a făcut lucrul acesta“.

N-ai cugetat la faptul că acela care se atinge de tine este atins și el de Domnul? „Cel ce se atinge de voi, de lumina ochilor lui se atinge“ (Zah. 2,8). „Înaintea ochilor Mei, voi sînteți iubiți și pentru că vă iubesc, dau oameni pentru voi și popoare pentru viața voastră“. (Is. 43,4).

De aceea este necesar ca Eu să te sfătuiesc și voiesc ca tu să Mă ascuți și să înveți, ca atunci cînd te vor întîmpina ispitele și se vor revărsa asupra ta ca valurile mării înfuriate, să știi că: „De la Mine a venit lucrul acesta“. Tu trebuie să știi că slăbiciunile tale au nevoie de puterile Mele. În felul acesta tu trebuie să ajungi la încredințarea că Eu Mă lupt pentru tine (2 Cron. 32,7-9).

Ești înconjurat de aceia care nu te înțeleg? „De la Mine lucrul acesta s-a făcut“. Tu trebuie să înveți, să știi că Eu sînt Dumnezeul împrejurărilor și tu nu din voia întîmplării te afli în situația în care te găsești, căci Dumnezeu ți-a rînduit-o. N-ai cerut niciodată să te vezi așa cum te vîd Eu? Eu pentru aceasta te-am așezat în școala unde spre binele tău vei putea să înveți o lecție minunată.

Duci lipsă de bani? Ți-e greu să duci ceva la îndeplinire? „De la Mine vine lucrul acesta“. Învață aceasta ca să știi că Eu sînt purtătorul pungii tale și Eu voiesc ca tu să ceri de la Mine și să te rezemi numai pe Mine cînd ești lipsit. Magaziile tale sînt totdeauna pline de bunătați. Filip. 4,6-13; Eu doresc ca tu să fii deplin încredințat în cuvintele Mele, pentru că ele sînt totdeauna adevărate și desăvîrșite și să nu fie nevoie a-ți spune: „Voi n-ați avut încredere în Dumnezeul vostru“ (Deut. 1,32).

Întristarea îți cuprinde inima? Atunci amintește-ți de Mine. Eu sînt Răscumpărătorul omenirii încercată cu toate suferințele ei, că am îngăduit ca în viața ta să te părăsească prietenii, ca tu după aceea cu atît mai mult să te poți întoarce și alipi de Mine, spre a afla mîngîierea cea adevărată (2 Tes. 2,16-17).

Cînd aceia de la care tu aștepti mîngîiere și ajutor te întîmpină cu cuvinte de batjocură, să știi: „De la Mine se întîmplă lucrul acesta“. Eu voiesc a te curăți ca și pe un altoi de ramurile lui care îi sînt de prisos pentru ca după aceea să produci roade mai multe și mai bune și să știi că ești al Meu și că Eu te iubesc cu o dragoste desăvîrșită, de aceea revărs harul Meu asupra ta, pentru ca tu în Mine să-ți vezi desăvîrșirea vieții tale.

„Fiecare viață este o lumină care strălucește și încurajează calea altora sau o influență întunecată și nimicitoare care duce la disperare și ruină. Noi conducem pe alții fie în sus, către fericire și viață nemuritoare, fie în jos, către durere și moarte veșnică. Și dacă prin faptele noastre punem sau întărim la lucru puterile rele ale aceloră din jurul nostru, ne facem părtași la păcatele lor“

(E.G. White, *Profeți și Regi*, ed.1991, pag.70).

CURIERUL ADVENTIST
FEBRUARIE 1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Membrii comitetului
redacțional:
A. Bocăneanu; L. Forray;
A. Moldovan; D. Popa

CUPRINS

- Înfiere divină	cop.1
- De la Mine s-a întimplat	cop.2
- Editorial	1
- Agenda bisericii - martie 1992	2
- Cugetări	6
- Știri	8
- Galerele	9
- Seceriș '91	11
- Cum am găsit pe Căprioara	12
- Sintem întrebați	15
- Scrisori Apocaliptice	16
- Inițiative	18
- In memoriam	cop.4

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

EDITORIAL

Bîtrînul, încercatul și binecuvîntatul patriarh Iov, un caracter puternic și neșovăitor, despre care Dumnezeu a mărturisit: „Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare de neprihănirea lui.“ (Iov 2,3)

Dumnezeul cerurilor a avut o încredere neșovăielnică în el atunci cînd la incitarea lui Satana îi spune: „Iată, ți-l dau pe mînă!“... Și Iov n-a dezmințit încrederea lui Dumnezeu.

Este de o importanță veșnică faptul de a onora încrederea pe care Dumnezeuul cerului a investit-o în noi. Făcînd astfel vom putea rosti împreună cu Iov: „Dumnezeu să ne păzească, candela Lui să strălucească deasupra capului nostru, și lumina Lui să ne călăuzească“ în întunericul veacului acestuia.

Și Dumnezeu poartă de grijă tuturor, dar se ocupă în mod deosebit de cei ai Săi.

În decursul anilor istoriei bisericii din țara noastră, Dumnezeu a vegheat mersul și activitatea ei, deși nu totdeauna a fost soare și timpuri de libertate.

În perioada antebelică, lucrarea de publicații a bisericii noastre a cunoscut o dezvoltare deosebită, flancată de un corp numeros și zelos de evangheliști cu cărți (colportori). Tipografia bisericii deși nu era prea mare, era totuși suficientă pentru nevoile lucrării. După 1945 și pînă în 1947 a fost necesar să tipărim și la alte 2-3 tipografii bucureștene, și astfel sute de mii, milioane de exemplare de cărți, broșuri și reviste au fost tipărite și răspîndite apoi în fiecare sat și oraș din țara noastră, „ca frunzele toamna“, așa cum se exprima atît de plastic serva Domnului. Și adevărurile veșnice au fost făcute cunoscut.

Apoi a urmat ceața și întunericul comunist. Conștiinți de valoarea cuvîntului scris, guvernanții totalitariști l-au suprimat. Tipografia ne-a fost confiscată și tipăriurile interzise. Ani de zile nu s-a putut tipări nimic.

Mai tîrziu, s-a permis editarea revistei „Curierul Adventist“, dar cenzura fostului organ represiv, „Departamentul Cultelor“, a făcut ca revista să fie mai mult „simbolică“. Personal specializat în filtrarea pînă la anihilare a materialelor, a făcut ca să fie foarte greu să poată fi tipărit ceva consistent. Ani de zile s-a dus o luptă surdă dar consecventă, pentru a se cîștiga pas cu pas, puțința de publicare a materialelor bisericii.

Cînd s-a inițiat reluarea tipăririi calendarului cu „textele zilnice” aprobarea ne-a fost refuzată. Argumentul:

„Aceasta înseamnă să oblige pe credincioși să citească zilnic Biblia. Este deci o... educație religioasă... Nu-i voie! Puneți și voi sfinți ca ortodocși.”

Mi-aduc aminte că în discuția purtată atunci cu „eminența cenușie” a acestui compartiment, „tov. Munteanu”, la reacția sa dură față de cererea noastră, s-a răspuns:

„Dumneavoastră care sînteți împotriva prozelitismului, de ce faceți prozelitism cu noi? De ce vreți să ne faceți ortodocși? Dacă nu doriți să ne dați Calendarul așa cum este

practica bisericii noastre, vom tipări o coală de hîrtie cu titlul „Calendarul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România” și-l vom difuza așa în țară și în străinătate, să se cunoască modul în care tratați aceste probleme.”

Rezultatul... am putut tipări calendarul cu texte pentru „Straja Dimineții”. Apoi încet, încet, am putut să tipărim o revistă cu un conținut mai consistent, cum și unele cărți ale Spiritului Profetic. Dar fiecare apariție era o luptă, și Dumnezeu ne-a dat biruința.

Astăzi sîntem iarăși liberi.

Numărul pe ianuarie și februarie al revistei noastre a fost tipărit în noua noastră tipografie, care începe să-și impună exis-

tența. Este nevoie de mult mai mult și aceasta cît mai repede cu putință. Deja am scăpat unele ocazii - și o literatură, alta decît a bisericii noastre, inundă comunitățile și căminurile frățietății noastre.

Este de datoria noastră a tuturor să acordăm acestei probleme importanța valorii ce o are cuvîntul scris în activitatea și chemarea Bisericii Advente.

Da, bătrînul om al lui Dumnezeu avea mare dreptate:

„Candela Lui să strălucească asupra capului nostru și lumina Lui să ne călăuzească”.

D. Popa

Februarie 1992

AGENDA ACTIVITĂȚII BISERICII PE LUNA MARTIE / 1992

- Continuă Seminariile de Apocalips.
- Continuă campaniile de evanghelizare conduse de:
  - pastorul american Leo Schreven la Iași (Amazing Facts)
  - pastorul german J. Jelic la Iernut și Luduș
- 6-14 martie - Săptămîna de rugăciune a tineretului
- 14 martie - Ziua tineretului adventist
- 28 martie - Ziua vizitatorilor Școlii de Sabat

Vizite

18 - 22 - Paul Bleeck, directorul de publicații la Euro-Africa Division

20 - 31 - Gianfranco Rossi și Roland Hegstad, directorii Libertății Religioase la Euro - Africa Division și Conferința Generală.

care nu au părinți, ori nu au posibilitatea de a locui cu părinții, asigurându-li-se aceleași condiții de viață, pe care le au copiii care sînt îngrijiți și crescuți de părinții lor firești.²

Înfierea biblică are efectul ca, prin credința în Domnul Isus Hristos, oamenii să devină copii ai lui Dumnezeu, fii și fiice ale Tatălui ceresc; ei intră într-o legătură de rudenie directă, de gradul întâi cu Bunul Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus Hristos.

Apostolul Ioan cugetînd asupra acestor adevăruri, pune întrebarea iscoditoare: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și sîntem“. Foarte plăcut impresionat, Ioan face afirmația plină de certitudine: „Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3,1-2).

Pentru a înțelege mai profund dragostea lui Dumnezeu și harul Domnului nostru Isus Hristos, care stau la temelia înfierii noastre, prezentăm un caz concret de înfiere.

Evangelistul Leighton Ford spunînd despre sine: „eu sînt înfiat“ prezintă cîteva date privind autobiografia sa. El a relatat că, pe cînd era de 12 ani, se plimba cu mama lui prin parc. Atunci mama i-a destăinuit că el a fost înfiat sau adoptat; pînă atunci, evangelistul nu a suspectat niciodată, că ar fi fost înfiat, deși poate că ar fi trebuit, deoarece mama lui abia avea 1,50 m înălțime, iar tatăl lui numai 1,65 m și el crescuse deja destul de înalt și avea să ajungă la înălțimea de 1,90 m. De cînd i s-a făcut această destăinuire, L. Ford a avut sentimentul că este deosebit, nu în sensul că este mai bun decît altcineva, ci în sensul că este iubit cu adevărat, ales cu adevărat și dorit cu adevărat.³

Asemănări superficiale și deosebiri esențiale între înfierea biblică sau divină și înfierea juridică sau omenească.

- Codul familiei prevede expres că înfierea se face numai în intere-

sul înfiatului. Cu toate acestea, în realitate, deseori la baza înfierii se găsesc interesele înfiătorilor care urmăresc uneori să aibă un urmaș, care să le poarte numele, la care să lase averea, mai ales cei foarte bogați și aproape totdeauna să fie îngrijiți la bătrînețe.

Dimpotrivă, înfierea biblică este făcută de Tatăl ceresc, în mod absolut și exclusiv în interesul înfiatului, a omului păcătos, ca să fie salvat pentru veșnicie. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3,16).

- Înfierea juridică este făcută cu foarte mare precauție. Înfiătorii sînt preocupați să caute și să găsească un copil care să le satisfacă toate pretențiile: să fie sănătos și să nu aibă vreo infirmitate, să fie frumos, chipeș și dacă cunosc pe părinții acestuia, să nu fi avut nici ei vreun cusur, care să influențeze negativ situația copilului. (Să nu fi avut o boală psihică, să nu fi fost alcoolici, etc.).

Dimpotrivă, Bunul Dumnezeu, în dragostea Sa infinită, caută să ne înfiere tocmai pentru că sîntem nenorociți, orbi, ticăloși (Apoc. 3,17-18), plini de lepra păcatului și pentru că părinții, bunicii și toți înaintașii noștri au avut aceleași debilități fizice, psihice și spirituale.

Domnul cheamă la El pe toți cei împovărați și întinați de păcat și le făgăduiește odihnă, eliberare, curățire și vindecare (Matei 11,28; Is. 1,18). Domnul caută și vrea să înfiere pe cei mizerabili și condamnați la pieirea veșnică pentru a deveni copiii Săii moștenitori ai Împărăției Sale.

- Înfierea juridică se face numai pentru minori. Codul familiei prevede ca înfiatul să fie cu 18 ani mai mic decît înfiătorii. Excepțional poate fi înfiat și o persoană majoră, dacă a fost crescută de înfiători.

Dar Tatăl din ceruri vrea să înfiere pe toți oamenii indiferent de

vîrstă, de sex, de limbă, de culoarea pielii, de starea materială, socială, culturală, etc.

- Încheierea înfierii juridice este gratuită. Ea nu costă nimic pe înfiător; acesta nu plătește nimic.⁴

- Înfierea divină însă este extrem de costisitoare. Dumnezeu ne-a rînduit „să fim înfiati prin Isus Hristos“. „În El avem rîscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor“ (Efes. 1,5,7). Apostolul Petru spune că „nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost cumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1,18-19). Fiind păcătoși și condamnați la moarte (Rom. 6,23) nu putem scăpa de vina noastră și de pedeapsa capitală, decît prin rîscumpărare, Fiul lui Dumnezeu plătind cu prețul vieții Sale, iertarea și mîntuirea noastră. Pe vremea sclaviei, stăpînul a dus la tîrg mai mulți sclavi pentru a-i vinde. Între ei era și o tînără sfioasă, care a impresionat pe cei ce au văzut-o. Un bărbat milos a întrebat pe proprietar despre prețul acestei sclave. Apoi a scos portmoneul și a plătit stăpînului prețul pentru sclavă, iar acesteia i-a spus că a rîscumpărat-o și acum este liberă, poate să meargă încotro vrea. Tînăra însă, în semn de recunoștință, a mers tot după omul care a rîscumpărat-o dorind să-l servească pe acesta pînă la sfîrșitul vieții ei.

Noi fiind rîscumpărați prin jertfa lui Hristos, să-L primim acum ca Domn și Mîntuitor, să credem în EL și căpătăm de îndată dreptul de a fi copii ai Tatălui ceresc, membri ai familiei lui Dumnezeu.

În adevăr, „tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul, să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1,12). Apostolul Pavel spune, așa cum am mai arătat, că Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii

ca să fim sfinți după ce în dragostea Lui ne-a rînduit ca să fim înfiați prin Isus Hristos. Apoi, cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să ne răscumpe de sub condamnarea legii „pentru ca să căpătăm înfierea“ (Gal. 6,4).

NECESITATEA ÎNFIERII DIVINE

Un prieten de adevăr ar putea să întrebe: „Dar de ce a fost necesară înfierea oamenilor de către Bunul Dumnezeu? Nu au fost de la început făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și nu au fost ei copii ai Lui? Nu a fost Dumnezeu, Tatăl lor? Nu trăiau ei în mijlocul slavei lui Dumnezeu?”

Da, așa a fost! Dar oamenii au păcătuit și atunci au fugit și s-au ascuns în grădina de fața Domnului, știind că sînt vinovați. În Sfînta Scriptură citim: „Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește... Prin aceasta se

cunosc copiii lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3,8-9).

Păcatul rupe legătura de rudenie a omului cu Dumnezeu. Ba mai mult, o înlocuiește cu altă rudenie. Dintr-un Fiu al lui Dumnezeu, omul devine un copil al diavolului.

- Mintuitorul spune vrăjmașilor Săi: „Dar acum căutați să Mă omoriți, pe Mine, un om care v-am spus tot adevărul“. „Voi faceți faptele tatălui vostru“. „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost un ucigaș“. El „este un mincinos și tatăl minciunii“ (Ioan 8, 40-41.44).

Înfierea oamenilor a fost necesară pentru că ei s-au răzvrătit devenind vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este dragoste și nu dorește moartea păcătoșului, ci să se întoarcă de la calea cea rea și să trăiască. Oamenii păcătoși nu se pot întoarce singuri la Dumnezeu, cum o oaie rătăcită nu se poate întoarce singură la turmă. Un gospodar,

crescător de animale, a dus la o oarecare distanță un cal și o oaie și acolo le-a slobozit. Imediat calul s-a întors și alergînd nu s-a oprit pînă acasă la stăpînul său. Oaia a început să zbiere, a fugit în stînga și în dreapta, înainte și înapoi, dar nu a știut să vină acasă, la turma stăpînului său. Bunul Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, să caute și să mintuiască ce era pierdut, să fie Bunul Păstor care Și-a dat viața pentru oi și pentru ca oile să aibă viață din belșug.

EFECTELE ÎNFIERII

- Înfierea juridică produce numai efecte vremelnice. Dreptul și obligația la întreținere, dreptul la o moștenire în raporturile dintre înfiat și înfiator, dreptul înfiatului de a purta numele înfiatorului, și toate celelalte drepturi și obligații ale acestor persoane există numai pentru viața trecătoare, pentru călătoria scurtă a omului din lumea aceasta.

Dar înfierea biblică sau divină produce efecte pentru veșnicie. Apostolul Pavel scrie că: „Dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos“ (Rom. 8,17). Prin înfiere oamenii sînt copii ai lui Dumnezeu, moștenitori ai Împărăției Slavei care va dăinui veșnic. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Cor. 2,9). Iată moștenirea sfinților.

DEFACEREA ÎNFIERII

Defacerea înfierii juridice este reglementată prin lege și poate fi pronunțată de instanța de judecată, numai dacă este în interesul înfiatului, ca să se reîntoarcă în familia sa de origine. Așa e cazul în care este pusă în pericol creșterea și dezvoltarea fizică, morală și intelectuală a minorului înfiat.

Înfierea oamenilor de către Bunul Dumnezeu poate fi desființată; aceasta se întîmplă în toate cazurile, numai datorită celor înfiați, oamenilor

care au fost credincioși, membri în comunitate, dar părăsesc pe Bunul Dumnezeu, se răzvrătesc contra Lui și se reîntorc în lume. Apostolul Pavel scrie că Dima, din dragoste pentru lume, i-a părăsit (2 Tim. 4,10). Dar Sfânta Scriptură atrage atenția asupra consecințelor grave pe care le va suporta acela care Îl părăsește pe Domnul, spunându-i: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul Dumnezeul tău...” (Ieremia 2,19).

Balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, și îngerii lui s-au răzvrătit în cer împotriva lui Dumnezeu și I-au făcut război. Dar Mihail și îngerii Lui i-au biruit. Satana a fost aruncat din cer pe pământ și cuprins de o minie mare, atacă pe copiii lui Dumnezeu, dă țircoale, răcnește ca un leu și caută să-i înghită. De aceea ei trebuie să fie treji, să vegheze și să se roage pentru a nu fi răpuși (Apoc. 12,7-12; 1 Petru 5,8).

Dacă oamenii, prin înfiere, au devenit copii ai lui Dumnezeu și neglijează cultivarea și întreținerea comuniunii sau părtășiei cu Tatăl ceresc, prin Domnul Isus Hristos, diavolul sau șarpele cel vechi s-ar putea să-i inducă în eroare, să-i despărță de Dumnezeu și să-i facă să devină din nou copii ai diavolului. În acest mod ei pierd legătura de rudenie și diavolul devine tatăl lor. Despre aceștia scrie apostolul Petru că „se vor lepăda de Stăpînul lor care i-a răscumpărat” și că „după ce au părăsit calea cea dreaptă au rătăcit”. „În adevăr, dacă după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sînt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decît cea dintîi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît după ce au cunoscut-o să se întoarcă de la porunca sfîntă care le-a fost dată. Cu ei s-a întîmplat ce spune

zicala adevărată: „Cîinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (1 Petru 2,1.15.20-22).

Iată urmările grave ale căderii de la credință. De aici copiii lui Dumnezeu trebuie să învețe ca să asculte, să împlinescă și să păzească tot timpul, în fiecare clipă a vieții lor, porunca Mîntuitorului: „Rămîneți în Mine”, mai ales că ne promite „și Eu voi rămîne în voi”. „Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,4-5).

Serva Domnului, călăuzită de Duhul Sfînt, mereu atrage atenția, în scrierile sale, ne avertizează despre necesitatea păstrării părtășiei cu Domnul Isus Hristos, cugetînd și vorbind mai cu seamă despre patimile și moartea Lui pentru înfierea și răscumpărarea noastră.⁵

Bunul Dumnezeu a rînduit să fim înfiați și să devenim copiii Săi prin Domnul Isus Hristos. Dar menținerea noastră în această condiție spirituală și păstrarea de către fiecare a statutului de copil al Tatălui ceresc se realizează tot numai prin Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul nostru din moarte și păcat.

Se pune întrebarea, dacă s-a produs totuși desfacerea sau desființarea înfierii biblice prin păcatele săvîrșite, acela care dintr-un fiu de Dumnezeu devine din nou copil al diavolului, va putea totuși să se reîntoarcă, să fie reprimat și să fie refăcută înfierea și restabilită legătura de rudenie divină?

Evident, aceasta este perfect posibilă din partea Înfiătorului, căci Domnul Dumnezeu nu dorește moartea păcătoșului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. De aceea, mereu îi invită pe păcătoși zicîndu-le: „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea cea rea! Pentru ce vreți să muriți?” (Ezechiel 33, 11). „Întoarceți-vă

copii răzvrățiți, zice Domnul; căci Eu sînt Stăpînul vostru”. „Întoarceți-vă copii răzvrățiți și vă voi ierta abaterile” (Ier. 3,14,22). „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lîna. De veți voi și de veți asculta veți mîncă cele mai bune roade ale țării” (Isaia 1,18-19). „Sîngele lui Isus Hristos... ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7).

Așadar, Bunul Dumnezeu reprimă pe păcătoșul care se reîntoarce și îi asigură răscumpărarea și în sîngele Domnului Isus Hristos, iertarea păcatelor” (Efes. 1,7).

Dar marea problemă se pune din partea înfiatului care a părăsit pe Înfiător, a rătăcit în lumea păcatului devenind din nou un copil al diavolului, fiind sub stăpînirea acestuia și trăind în împărăția întunericului. Este adevărat că prințul întunericului este un dușman înfrînt. Dar totuși el își mobilizează toate forțele pentru a-și menține dominația asupra supușilor săi, pe care caută să nu-i lase să-i părăsească împărăția. Astfel în Evanghelie se arată că duhul necurat care a ieșit dintr-un om, cînd se întoarce la acesta „ia cu el alte șapte dhuri mai rele decît el... și starea din urmă a omului acela se face mai rea decît cea dintîi” (Matei 12,45).

Așa fiind, este necesar ca aceia care au căpătat înfiere prin Domnul Isus Hristos să fie recunoscători și să rămînă copii credincioși și ascultători ai lui Dumnezeu. Ei trebuie să răspundă pozitiv mesajului: „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi”, „ca un primos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efes. 5,1-2).

De asemenea și biserica vie, comunitatea, trebuie să se preocupe ca toți membrii să fie și să rămînă plăcuți, umili și credincioși copii ai lui Dumnezeu. Cuvîntul Domnului ne învață „să

veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră... ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie" (Evrei 10,24-25).

Cel rătăcit, totuși nu trebuie să ajungă la disperare. Căci dacă cineva a păcătuit avem la Tatăl un Mijlocitor, un apărător, un ajutor,

pe Isus Hristos, Cel neprihănit. EL este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și pentru ale întregii lumi - 1 Ioan 2,1-2. Iar biserica, frățietatea trebuie să se intereseze de înfiatții rătăciți, să-i cerceteze, să îi consacre Domnului prin post și rugăciune și să prezinte înaintea Lui cazul acestora. Apostolul Iacov ne îndeamnă la această lucrare zicând:

„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mîntui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate" (Iacov 5,19-20).

Timiș B.
Alexandru
Președintele
Conf. Cluj

Mureșan
Aron
Doctor
în științe juridice

NOTE:

1. John R.W.Scott, Noua societate a lui Dumnezeu, Mesajul Epistolei către Efeseni, Societatea Misionară Română, 1987, pag.16.

2. Principii de drept, Editura științifică, București, 1959, pag.465.

3. A se vedea William Carey Moore, Studii biblice... Vol.4, Societatea Misionară Română, 1987, pag.102-103.

4. Deși uneori înfierea a fost efectuată pe baza unor tranzacții pecuniare, părinții copilului pretinzând și primind o anumită sumă de bani pentru a consimți la înfiere și pentru a preda copilul înfietorilor. Dar acestea sînt fapte contrare ordinii publice și bunelor moravuri.

5. E.G. White, Calea către Hristos.

- „CERUL... NU FACE UMBRĂ !”

- „CINE NU ȘTIE SĂ RESPECTE, NU VA ȘTI NICIODATĂ SĂ SE SACRIFICE”

- „EXISTĂ O SINGURĂ CALE DE ACCES SPRE CER. DAR ACEASTA NU ARE DECÎT LĂȚIMEA CE PERMITE TRECEREA UNUI SINGUR OM ȘI ÎNĂLȚIMEA UNEI... CRUCI.”

A.P.

- ANTITEZA DRAGOSTEI NU ESTE URA... CI INDIFERENȚA.

- SLUJIREA SAU ISPRĂVNICIA, ESTE BURETELE CARE AFUNDAT ÎN APA VIEȚII, RĂSPÎNDEȘTE ÎN CERURI CONCENTRICE BINECUVÎNTĂRI TOT MAI LARGI.

***

DE LA MINE S-A ÎNTÎMPLAT

- urmare din cop. 2-a -

Dacă prietenii tăi pe care i-ai iubit și înaintea cărora ți-ai deschis toate tainele inimii tale s-au întors împotriva ta, iar sinceritatea inimii tale pe care ai păstrat-o față de ei o folosesc ca armă cu care să te atace... „De la Mine s-a făcut lucrul acesta”... Pentru că Eu doresc ca tu să te încrezi în Mine și să crezi că Eu sînt cel mai sincer prieten al tău (Deut. 18,15; Ioan 15,14).

A spus cineva cuvinte mincinoase împotriva ta? Încredințază-Mi aceasta Mie; sub aripile Mele mîntuitoare îți vei afla liniștea și scăparea din calea celor vicleni și mincinoși. Și atunci Domnul va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază (Ps. 37,5-6).

S-au nimicit planurile muncii tale? „De la Mine s-a făcut lucrul acesta”. Pentru că ai plănuit, dar de multe ori ai plănuit fără Mine și numai după aceea ai venit la Mine, spre a cere binecuvîntarea; să-ți servească spre folosul tău și această lecție și lasă-Mă ca Eu să-ți fac planurile și atunci vei vedea cu ochii cum se vor îndrepta spre bine toate (Rom. 8). Pentru că Eu Îmi iau răspunderea pentru tot ceea ce voi face și planurile tale nu vor da greș niciodată, fiindcă ceea ce voiești tu a face este mai presus de puterile tale și nu vei putea duce la bun sfîrșit fără Mine (Ex. 18,18). Să-ți fie de învățătură, tu ești numai o unealtă în mîinile Mele și nu un agent independent.

Ai cerut de la Mine ca Eu să te folosesc în lucrarea Mea? Și atunci cum se face că tu zaci în pat fără putere? Pentru că tu prin multele tale ocupații, nu Mă puteai înțelege și de multe ori nu erai atent la Mine, pentru că tu

nu simțea așa de adânc în inima ta necesitatea ajutorului Meu. De aceea vreau să te fac să te adîncești în învățarea acestor lecții. Tu fii numai liniștit și pune totul asupra Mea (1 Petru 5,7). În această zi te-am uns cu uleiul Meu cel sfînt. Îngrijește-te ca la întîmpinarea Mirelui să ai uleiul fecioarelor înțelepte (Matei 25,4).

În toate situațiile grele prin care treci, toate cuvintele care te neliniștesc, toate lucrurile care-ți provoacă vreo durere și în sfîrșit toate manifestările care pornesc din propriile tale slăbiciuni, roagă pe Domnul să te ungă cu uleiul sfînt (Duhul Sfînt) și atunci vei vedea că toți spinii vor dispărea din corpul tău și din inima ta, și dacă vei învăța cu sîrguință ce înseamnă cuvintele: „De la Mine s-a făcut lucrul acesta”, atunci vei fi fericit în veci de veci.

Puneți-vă la inimă cuvintele pe care doresc să le învățați (Deut. 32,46), „căci de la Mine s-a întîmplat lucrul acesta”.

ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI... ȘTIRI...

- Papa avertizează pe catolici în legătură cu „Secetele Protestante”.

După cum transmite „Serviciul de Știri Religioase”, într-o recentă vizită făcută în Brazilia, Papa Ioan Paul al II-lea a șocat pe unii dintre observatorii Vaticanului, avertizînd pe catolici să fie atenți la Protestanții Evanghelici, pe care el i-a numit „secte” și care, spunea Papa, caută să-i îndepărteze de rădăcinile lor și de tradiție.

Cu ocazia unei călătorii anterioare făcute în America Latină, Papa Ioan Paul al II-lea, a numit pe Adventiștii de Ziua a Șaptea printre aceste grupe de Protestanți Evanghelici (R.H./16 ianuarie 1992).

- La Consiliul Diviziunii Nord Americane pentru Evangheliism, ținut la Daytona Beech, Florida, fr. A.C. McClure, președintele Diviziunii, a spus printre altele în mesajul său adresat participanților:

„În timp ce comuniunea frățească este importantă, scopul bisericii nu este numai acela de a fraterniza cu cei neprihăniți, ci de a chema pe păcătoși la pocăință. Rațiunea existenței noastre este aceea de a conduce bărbați și femei la Isus Hristos.”

„Lucrarea de slujire a bisericii este aceea de a întări sau edifica pe cei care și-au consacrat viața lui Hristos și de a-i ajuta să se dezvolte, să ajungă la maturitate spirituală.”

„Botezînd pe noii convertiți”, spunea vorbitorul, „noi prea adesea îi afundăm și îi lăsăm acolo, iubindu-i și totuși pierzîndu-i. Noi am pierdut mult din vedere lucrarea de edificare, de învățare, de fixare a lor în adevăr”.

- În primele 15 luni ale eforturilor evanghelistice din cadrul Misiunii Globale a Bisericii Adventiste de

Ziua a Șaptea (de la Indianapolis iulie 1990), 722.560 de noi membri s-au adăugat bisericii (pînă în septembrie 1991) și reprezintă 28% din ținta de 2,6 milioane de persoane. Diviziunile care au cele mai bune rezultate sînt: Africa de Est cu 144.653; America de Sud cu 136.492 și Inter-America cu 117.350 noi membri.

Din REVIEW AND HERALD
16 iunie 1992

- Din cauza dificultăților financiare, companiile de alimente „NUTANA” din Norvegia și Danemarca, din cadrul Diviziunii Trans-Europene, cum și proprietățile Sanatoriului din Skodsborg au fost scoase la vînzare.

Din aceleași motive și-a încetat apariția și revista „Light”, oficiosul acestei diviziuni.

Hotărîri dureroase, dar impuse de realitățile existente; un semnal de alarmă și un motiv de rugăciune.

- A apărut în editura noastră lucrarea „Mărturii vol. 9” (Testimonies). Este primul din seria de 9 volume ale Mărturiilor, care sperăm să fie publicate alături de alte lucrări ale Spiritului Profetic. Această ediție are în josul paginii numărul paginilor din original, putînd fi astfel folosit „Indexul Scrierilor Elenei G. White”. Lucrarea a apărut într-un tiraj de 15.000 exemplare.

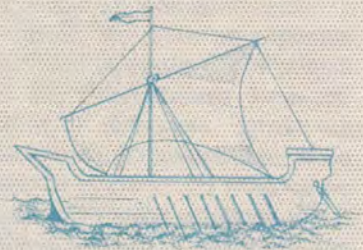
- În curînd va ieși de sub tipar o nouă ediție din lucrările: „Marea Luptă” și „Calea către Hristos”.

Din motive obiective, rezultatul concursului de poezie al revistei noastre, va fi publicat în Curierul Adventist Nr. 4/1992.

GALERELE

„Tu ești John Maerheille?”

„Eu...”

„Cîine de hughenot!” scrișni soldatul, făcînd semn celorlați să-l înșface pe băiat și pe cei de lîngă el.

„Dar, domnule, ce crimă am făcut, ca să fim tratați ca niște nelegiuiți?” întrebă tinerelul cu lacrimi în ochi.

Răspunsul nu mai veni. Era destul să fi luat parte la o adunare pioasă de-a hughenotilor, ținută în ascunzișul pădurii sau într-o șură părăsită, ca să fii scos din rîndul oamenilor, să fii tîrît în fața unui tribunal necruțător, ca să ți se impune pe umărul drept, cu fierul roșu, literele: G.A.L și să fii trimis, într-un convoi al batjocurii către o destinație sigură: galerele!

Istoria protestanților trimiși pe galere este una dintre cele mai dureroase din istoria celor lipsiți de libertate ai Evului Mediu. Dacă este util să apreciem azi valoarea prezentă a libertății religioase și de toate felurile de care ne bucurăm, nu este cu nimic mai neînsemnat faptul de a înțelege situațiile trecute. Dosarul „Galerele” este un memorial ce ne pune pe gînduri cu privire la prețul pe care omenirea l-a plătit pentru a birui împotriva unei epoci de intoleranță religioasă.

„A trimite pe galere drept pedeapsă, înseamnă a condamna în acel loc pentru a muri!” - scrie un contemporan.

La prima vedere o galeră nu arăta nimic înspăimîntător. Mîndria marinei de război franceze, galera, era o corabie cu

pînze, dar și cu vîsle, cu un aspect elegant, lung, avînd o bază plată. Galera prezenta avantajul unei deplasări ușoare în orice timp, navigînd mai ales în Mediterana, însoțind mai ales navele de comerț contra piraților... Fiecare galeră solicita pentru deplasare energia a 250-300 de vîslași deținuți. În plus, 150 de oameni ai echipajului serveau la manevre și la mînuirea armamentului corăbiei. Se poate imagina strîmtoarea și îngustimea locului de la bordul unei galere, știind că o galeră măsoară în lungime 46 m și în înălțime 5 m. 25 de vîsle de fiecare parte a galerei angajau cîte 5 deținuți la cîte o ramă. Efortul acesta excesiv de aspru era încredințat prizonierilor de drept comun și sclavilor capturați pe piețele Levantului. De-a lungul galerei, împărțind în două cele două rînduri de vîslași, se ridica deasupra nivelului băncilor un parapet de trecere; era locul pe care stăteau în primul rînd „vegheorii” înarmați cu bice, care stimulau echipajul la lucru. Erau persoane recrutate din cei mai răi călăi, de o brutalitate și de o sălbăticie greu de închipuit.

„Galere” se mai numeau și temnițele unde erau adăpostiți deținuții vîslași, în perioadele cînd nu se aflau în lăntuși pe bord sau înainte repartizării pe una dintre corăbii. Asemenea ocne se găseau în mai multe orașe de coastă ale Franței: Toulon, Rochefort, Brest, Bordeaux, etc. Cele mai renumite erau ocnele-galere din Marsilia.. Erau niște

temnițe întunecate în care, de jur împrejurul pereților erau aliniate bănci. Deținuții erau în lăntuși la locurile lor, prin niște cătușe prinse în jurul gîtului, care erau ținute de zid. Nenorocirea consta în faptul că lanțurile erau prea scurte încît nu-i îngăduiau ocnașului să se culce pe bancă și nici să stea drept. În poziția imposibilă de „jumătate culcat - jumătate șezînd”, petreceau ocnașii zile și luni, pînă cînd mureau sau își pierdeau mințile. ori erau mînați la bordul vreunei galere.

În infernul acestor locuri, se amestecau sclavi turci, contrabandiști, dezertori, criminali de drept comun, între care au fost zvîrliți în mod brutal mai multe mii de protestanți, mai cu seamă după revocarea Edictului de toleranță religioasă de la Nantes și pînă în 1762. Încă și înaintea revocării edictului, cu aproape un secol înainte, protestanții au început să fie condamnați la galere. Astfel, 670 de valdenzi din Provence, printre care și copii de 13 ani, ca și bătrîni de 80 de ani au fost condamnați la acest supliciu. De atunci numărul a tot crescut. Oricine ar fi participat la adunările hughenotilor, chiar și o singură dată, chiar dacă nu erau protestanți, era pasibil la osînda la galere. Apoi cei care ar fi vrut să părăsească Franța pe motiv religios, sau persoanele care au fost implicate în chestiunea valdenzilor, ori cei care au simpatizat cu camizarii, sau chiar persoanele care au adăpostit

vreun pastor pentru o singură noapte, ajungea sub aceeași condamnare.

Nu se ținea cont de nici o considerație de rang, de relații, de distincție, de nepuțință corporală, de vîrstă sau de vreo altă circumstanță atenuantă. Așa de pildă, respectatul Gaumont, rudă de aproape cu Henric al IV-lea nu a fost scutit de galere. Sau Louis des Marolles, cosilier al regelui, decorat în lupte și matematician de valoare, sau Isaac Febvre, avocatul Parlamentului din Paris. Sau baronul de Salgas și mulți alți nobili.

Bătrînul David Bernadou, de 72 de ani, a fost smuls de acasă, împins spre galere, ca să moară după 32 de zile de ocnă. Lista este impresionant de lungă... Sub acuzația că a adăpostit pe pastorul Bartholomeu Claris, numitul Puget Jacques a fost arestat la 23 mai 1763 și... se găsea încă la galere la 1767 - atunci avea vîrstă de 91 de ani!

Nu este spațiu pentru a descrie lanțurile și pedepsele galerelor, fie pe ape, fie pe timpul șederii lor în ocne, nici să urmărim calvarul marșurilor lungi cînd, legați de gît cu lanțuri, doi cîte doi și apoi toți laolaltă de un alt lanț lung, numărul lor se împuțina aproape la jumătate.

Călugărul catolic Bion, care a dat dovadă de multă simpatie pentru nenorociții de pe galere, nota felul în care erau pedepsiți: ocașul era scos din lanțuri, de regulă era protestant. Era dat în mîinile a patru mauri sau turci, care îl dezbrăcau complet. Îl întin-

deau pe punte, cu fața în jos, ținîndu-l fiecare de cîte un membru, ca să nu se miște deloc... La vederea acestor scene o tăcere adîncă se așternea pe galeră. Mulți nenorociți întorceau privirea să nu vadă carnagiul. Cînd toate erau pregătite, un turc chemat să îndeplinească funcția de călău și înarmat cu o funie plină de noduri, ori cu un baston articulat, socotind că îi aduce un serviciu lui Mahomed, lovea cu zel pe bietul osîndit pînă îi sfîșia carnea de pe umeri și deasupra mijlocului. Cînd, în sfîrșit, rănile grozave erau spălate cu oțet și sare, nenorocitul era aruncat la proră. Aproape jumătate din protestanții astfel pedepsiți au murit, ne raportează același martor. Și toți aproape, doar pentru vina de a refuza să ia parte la liturghie.

Mai exista și o altă pedeapsă teribilă: aruncarea în temniță pentru a pieri cu încetul...

Cum au putut acești oameni să îndure cu atîta statornicie de caracter marile încercări? Ce forță îi menținea pe stîncă iubirii lui Hristos, cu orice preț? Mărturiile spun că niciodată nu arătau revoltă amară, nici cuvinte de nerăbdare, ori dorință de răzbunare.

De neclintit cînd se aflau înaintea vreunei presiuni asupra conștiinței, ei se supuneau curajos și fără a se plînge la toate încercările pe care le socoteau ca fiind îngăduite de Dumnezeu. Aveau o ținută morală excelentă, exemplară, pietate, împreună simțire cu oricine, exercițiu

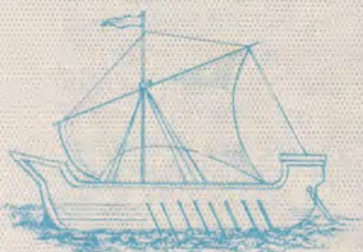
spiritual ca rugăciunea sau studiul Scripturii - și aceasta chiar în condițiile cele mai vitrege! Asta au văzut și recunoscut chiar și adversarii lor cei mai înverșunați.

Mărturia experienței lor este zguduitoare! Așa scrie martirul Isaac de Febvre: „Dumnezeu mă mîngîie și mă susține într-un mod vizibil, și-mi dă puterea să sufăr necazurile mele cu bucurie, cu răbdare și cu o perseverență de neînfrînt; și cînd vă spun cîteodată că sînt așa mulțumit și atît de fericit, încît eu nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată trist - eu vă spun atunci adevărul!”

Un altul, Jean Morin, mărturisea: „În lipsa luminii soarelui și a naturii, lumina harului face să strălucească razele sale în inimile noastre, așa încît ne cuprinde o bucurie care nu se poate exprima și nici înțelege decît de cei ce au această experiență!”

Cu toate că exemplarele cărților sfinte erau foarte rare și cu înverșunare urmărite de paznici, protestanții ajungeau să dețină aceste cărți, aceste comori prețioase. Ei aveau cultul lor individual și chiar ora lor comună de rugăciune, prin înțelegere. Louis de Marolles descria astfel cultul lui zilnic:

„Cînd mă trezesc, după ce mă rog Domnului, eu citesc 6, 7 sau 8 capitole din Scriptura Sfîntă, meditez la ele atît cît sînt capabil să o fac. Și scot din această fîntînă toate mîngîierile de care am nevoie. Dumnezeu Însuși mi le dăruiește din abundență și prin prețiosul

GALERELE

Său balsam de Ghilead, El
înlătură foarte fin și lin toate
plîngerile pe care durerile mele
pot să le dea curs înăuntrul inimii
mele..."

Cutul Viului Dumnezeu se
săvîrșea chiar și în Castelul d'If,
temuta închisoare a morții! Mar-
tirul Carriere nota: „În ciuda
vigilenței dușmanilor noștri noi
avem mîngîierea de a ne săvîrși
actele de pietate, să cîntăm laude
lui Dumnezeu, să citim Cuvîntul
Sfînt și să ne plecăm pe pieptul
Mîntuitorului, lăsînd acolo
suspiniurile noastre. Mă socotesc
mai fericit în aceste locuri decît în
palate, unde n-aș avea libertatea
de a sluji Dumnezeului meu!"

Sărmanii martiri ai libertății!
Oamenii de pe galere, giganți ai
credinței, care ne umbresc pe
noi, oamenii atît de liberi și in-
diferenți... O, de-am putea, în
confortul nostru, să prețuim liber-
tatea care i-a costat pe ei atît de
scump!

Pastor,
L. Cristescu
Director - Uniune

„ALȚII AU SUFERIT BAT-
JOCURI, BĂTĂI, LANȚURI ȘI
ÎNCHISOARE; AU FOST UCIȘI CU
PIETRE, TĂIAȚI ÎN DOUĂ CU
FIERĂSTRĂUL, CHINUȚI; AU
MURIT UCIȘI DE SABIE... LIPSIȚI
DE TOATE, PRIGONIȚI,
MUNCIȚI... AŪ RĂTĂCIT PRIN
PUSTIURI, PRIN MUNȚI, PRIN
PEȘTERI ȘI PRIN CRĂPĂTURILE
PĂMÎNTULUI”

EVREI 11,36-40

SECERIȘ '91

Au trecut ani de durere,
zbucium și grea suferință. Boala
mea - AMITROFIE SPINALĂ
PROGRESIVĂ, mă făcea să fiu
nemulțumit, un singuratic și de
multe ori mă întrebam ce rost mai
are viața pentru mine. Nu-mi
doream prieteni și mă supăram
cînd cineva îmi dădea ajutor în
suferința mea.

La sfîrșitul anului 1990 eram
internat la spitalul din Vilcele,
județul Covasna - și am avut
prilejul să ascult un program
muzical religios. Atunci știam prea
puțin despre Biblie și cele scrise în
ea. Auzisem de un bolnav de 38 de
ani vindecat de Isus. Și gîndidu-mă
la mine, tot bolnav, tot 38 de ani,
dar... fără Isus. Și de atunci
dorința de a-L cunoaște pe Marele
Medic a cuprins inima mea. Apoi
m-a vizitat tanti Rădița, o rudă ad-
ventistă și dînsa mi-a sădit în
suflet cuvinte pline de speranță.
Trebuie să vă spun că Sabatul în
care am intrat pentru prima dată
în Biserica Adventistă din Roșiorii
de Vede a fost la fel de bine-
cuvîntat ca cel din 29 iunie 1991.

Acum sînt fericit și aștept să-L
văd pe Isus și să-L aud spunîn-
du-mi: „Ridică-te, Victor, poți
merge, ești sănătos!”

Și Isus a zis: „Credința ta te-a mîntuit”.

CUM AM GĂSIT PE CĂPRIOARA

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, pînă cînd o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, cînd se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: 'Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută'. Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință" - Luca 15,4-7.

Oile au intrat în staul căutîndu-și fiecare cîte un loc de odihnă alături de mielul lor, doar una alerga dintr-un colț în altul, behăind supărător. „Ce are oaia aceea; unde-i este mielul?" întrebă tata. Așa a început goana emoționantă pentru a găsi mielul cu picioare și bot cafeniu,

blînd și jucăuș, pe care în răsfăț l-am botezat „Căprioara".

Deși obosit de o zi întreagă de alergat pe dealuri și pe văi, am pornit din nou pe la toate casele care aveau oi în turma noastră: „Nu aveți un miel în plus? Nu este aici Căprioara?". Zadarnic! M-am întors acasă îndurerat și rușinat. Mielul meu cel drag era pierdut!

Abia am așteptat să se facă ziuă. Dacă pînă acum tata mă zorea să plec, astăzi am plecat cu oile, înainte ca el să-mi spună ceva. Am reluat tot drumul zilei de ieri, am căutat prin toate văile și tufișurile, am strigat și am plîns. Acolo, pe cîmp, m-am plecat în genunchi și am cerut: „Doamne, ajută-mi să găsesc mielul pierdut!"

Pe la amiază m-am întîlnit cu un alt băiat cu oile. l-am spus de necazul meu și l-am rugat să-mi spună tot ce știe. Mi se părea că nu-mi spune chiar totul, că ezită, că ascunde ceva... Cum să-l determin să-mi spună totul?

„Sandule, îți dau briceagul pe care-l dorești atît de mult, dar ajută-mi s-o găsesc pe Căprioara!" A tresărit cînd a auzit de briceag. L-am scos din buzunar și i l-am dat. Atunci el mi-a zis: „Îți amintești că Ștefan s-a apropiat ieri de noi, a zis că azi ne întîlnim iar, vezi că nu mai e pe aici? Poate că a rămas între oile lui... iar mîine e și zi de tîrg" a mai făcut el de-astea!"

„Sandule, ai grijă și de oile mele, mă duc să-l caut pe Ștefan!" Am coborît o vale, am urcat dealul, am trecut printr-o pădure și l-am găsit pe Ștefan într-un ungher ascuns. Nu părea prea bucuros cînd m-a văzut, dar eu nu mai puteam de bucurie cînd am găsit-o pe Căprioara. „Las-o pînă diseară la mine și cînd intră în sat o iei!" „Nu! O duc chiar acum!"

Era grea Căprioara, cămașa era toată numai apă, căciula am

îndesat-o în buzunar, iar haina s-a murdărit de pe picioarele ei. Abia așteptam să vină seara... Ardeam de nerăbdare să-i spun tatei că am găsit pe Căprioara. Când am intrat triumfător pe poartă, cu această veste pe buzele mele, el m-a întreat: „Ce ai făcut, cum ai găsit-o?”

După ani și ani tabloul acesta îmi revine cu insistență în minte. După bucuriile de început și lacrimile despărțirilor, după serbări, evanghelizări și botezuri, punctate apoi de cenzuri și excluderi, ce-ți aduc prieteni dar și dușmani, elogii și critici, viața pastorului ascunde o lume profundă și zbuciumată. M-am străduit să-mi împlinesc datoria slujirii mele, am început să împing cu un pas, doi, înaintea carul comunităților... Și totuși, în adâncul sufletului rămâne ceva... Odată tatăl meu mi-a spus: „Ar trebui să faci mai mult”... Vorbele lui au răscolit amintirile copilăriei; cât de fericit am fost când i-am putut răspunde la o altă întrebare: „Cum ai găsit pe Căprioara?”

Zilnic, mii de „Căprioare” se pierd, cad și mor... Zilnic mii de suflete aleargă neputînd să-și găsească pacea, echilibrul sufletesc, drumul spre casă. Încerc să mai răspund încă o dată, spre bucuria Tatălui meu și satisfacția deplină a slujirii mele pastorale:

1. IUBIREA

Am ajuns să iubesc acel miel mic, care din prima zi a crescut și s-a dezvoltat sub ochii mei. Alături de ceilalți adormea la soare și-i trezeam să nu se piardă, alergau pe răzoare, iar când adormeam veneau și-mi mîngîiau fața, mîinile... Da, o iubire adevărată mă lega de ei: și cât de fericit ești când iubești! Cît de ușoare sînt poverile vieții când ești mînat de dragoste!

Vizitînd o nouă familie, părinții m-au rugat cu lacrimi în ochi: „Ocupați-vă de băiatul nostru, nu-i mai place adunarea, nu ne ascultă...” Dar tinerii au reticență

pentru pastori; ei vin și le țin predici plictisitoare de morală, de aceea se ascund, să nu știe pastorii viața lor, să nu discute cu ei.

„Cum pot să-l cîștig pe Aurel? Cum să intru la sufletul lui?” Iubirea, eterna iubire găsește calea întoarcerii, găsește cheia spre inimi, găsește bucuria slujirii! Pune-l pe sufletul tău, poartă-l pe umerii tăi, înalță-l în rugăciunile tale și multe ziduri de piatră vor cădea.

„Tot astfel și un suflet care a rătăcit depare de Dumnezeu, este tot așa de neajutorat ca și oaia pierdută, și dacă iubirea divină n-ar fi intervenit pentru salvarea lui, acesta n-ar fi găsit niciodată drumul întoarcerii lui la Dumnezeu” P.D. 145.

Prietene, dacă vrei ca viața să fie frumoasă, dacă vrei ca fața să-ți fie senină și zîmbitoare, iar oamenii, da, oamenii răi din jurul tău să te dorească, iubește-i, apropie-te de ei, angajează-te în tumultul lor, în necazurile lor, socotește-te un păstor care trebuie să-i duci acasă!

2. SACRIFICIU

Unul din puținele obiecte pe care le aveam și la care țineam mult, era briceagul; dar pentru a obține toate informațiile, mi-am cîștigat colegul cu briceagul meu. Am descoperit aici un alt secret în cîștigarea oilor pierdute: sacrificiul, renunțarea la ceva personal, de preț.

Unui tînăr îi plăcea tare mult să conducă mașina, avea carnet, dar nu-și putea cumpăra una. Se întovărășise cu tot felul de oameni pentru a-i da și lui să conducă, sau să facă cîte un drum pentru ei. Pentru aceasta era criticat de părinți și de frați. Era la periferia comunității, iar eu am fost avertizat: „Vezi să nu-i dai mașina lui Ion, nu-i serios!”

Îl cunoșteam de copil, doream să-l cîștig, să-l pot boteza, căci toți tinerii de seama lui erau de mult botezați și cu un rost în viață. Cum să ajung la el?

N-aveam altă cale, decît să-i dau mașina, iar eu țineam mult la ea. I-am dat-o, o dată, de două

ori, iar el a început să aibă încredere în mine, a părăsit prietenii din lume, s-a schimbat și spre uimirea tuturor s-a botezat și a intrat la cor.

În fața fiecărui suflet ai de făcut o alegere: cîștigul tău sau cîștigarea lui; confortul tău sau binele lui, interesele tale sau mîntuirea lui.

M-a impresionat atitudinea Domnului Hristos. Obosit, flămînd, însetat, așezat pentru cîteva clipe de răgaz pînă cînd se pregătea masa, uită de toate, fața i se luminează, iar buzele Sale rostesc cele mai frumoase cuvinte despre apa vieții. La nedumerirea ucenicilor, Domnul Hristos își prezintă principiul vieții Sale: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” - Ioan 4,34.

Inspirația divină continuă: „Toate mijloacele ce prisosesc, care sînt peste nevoile vieții zilnice sînt încredințate omului pentru a face bine cu ele și a fi o binecuvîntare pentru omenire...”

Consacrați-vă lui Dumnezeu pentru această lucrare; folosiți darurile Lui și atunci veți fi împreună lucrători cu ființele cerești. Atunci inimile voastre vor bate la unison cu ale lor... Cînd cele pămîntești vor pieri, păzitorii de la porțile cerești vă vor zice: „Bine ați venit” (P.D. 295).

3. MUNCA

Am trăit cu toții ocazii cînd oamenii, mînați de Duhul Sfînt, au venit la adunare, iar apoi la botez. În multe cazuri nu am avut nici un merit, dar i-am trecut pe toți în dreptul statisticii mele. Dar aceștia sînt atît de puțini față de restul sufletelor. Ce se întîmplă cu ceilalți? Dacă vrei să fii sigur că nici un miel, nici o oaie nu se pierde, trebuie să alergi, să-i cauți, iar apoi să-i duci în spate. Dacă mai aștepți și îi lași pînă seara, se poate să nu-i mai găsești.

Lucrarea cîștigării de suflete are un singur program: „Cît este ziuă trebuie să lucrezi...” Isus

Hristos a fost avertizat de niște binevoitori: „Pleacă și du-te de aici, căci Irod vrea să Te omoare”. Era o cursă a Satanei, speculând simțămîntul prudenței, să-L determine pe Isus să-și modifice programul, să întrerupă activitatea de acolo. Cît blam ar fi adus el, Satana, cît ar fi fluturat steagul fugii rușinoase, dar nu a avut cu cine. Isus i-a prezentat programul Său: „Iată, scot demoni și fac vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi sfîrșesc”.

Dumnezeu are pentru fiecare din noi un program. „Astăzi este ziua mîntuirii!” Astăzi! Este ultima oră, soarele este spre apus, tu și eu trebuie să ne grăbim, pentru că vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate face nimic.

Acum se poate predica oriunde, se pot face vizite, se pot oferi cărți, pot fi aduși oamenii la adunări, se pot ține grupe de studiu. Acum, ca pe vremuri, un sol ceresc întreabă: „Cine va merge pentru noi?” Vrei să dai un răspuns demn de a fi trecut în raportul sfînt? „Iată-mă, trimite-mă!”

4. UNICITATEA.

Un alt element important în cîștigarea de suflete, este să înțelegi valoarea fiecărui om și să-l tratezi pe fiecare personal cu multă considerație. Una din întrebările cele mai frecvente ce ni se pun nouă, pastorilor, este: „Cîți membri ai în comunitatea X? Cîți ai botezat? Cîți vin la evanghelizare?” Și numărul lor determină valoarea muncii cu care sîntem apreciați de oameni.

La sfîrșitul unei prelegeri, după ce vizitatorii au plecat, se apropie cu sîfală o persoană, dorind să discute personal cu pastorul: „Domnule predicator, mi-a plăcut predica dumneavoastră, e adevărat tot ce spuneți, dar toate acestea nu sînt

pentru mine, eu am ajuns mult prea departe, (eu) nu mai pot scăpa de lanțurile Satanei.” În seara aceea am trăit clipe frumoase alături de acel suflet frămîntat, întreaga predică a fost tradusă pe limbajul lui și aplicată situației lui, și abia atunci am ajuns la punctul culminant al evanghelizării (din acea seară).

Da, privim printre rînduri și apreciem cifrele și uităm că salvarea de suflete este o lucrare de la om la om. Domnul Hristos a rostit cele mai frumoase predici în fața unei singure persoane. Cît de rușinat mă simt cînd eu caut să țin predica cea mai frumoasă în adunarea de centru, iar apoi orice în adunările mici, în timp ce Domnul meu a rostit versetul de aur al Bibliei într-o noapte, unui singur ascultător!

5. ÎȚI APARȚIN

În meseria de păstor este o regulă: „Nu ești răspunzător de o oaie dacă duci o probă că a fost sfișiată de lupi, sau îi duci pielea pentru că a murit”. Totul e să ai probe și ele nu-s greu de făcut! Există în lucrarea de pastorație „probe” pentru liniștirea conștiinței: „L-am vizitat!”, „I-am dat o Biblie, i-am spus ce trebuie să facă!” De multe ori sîntem mai grijulii pentru a nu putea fi acuzați, decît pentru a cîștiga! Și trebuie să recunoaștem, că e mai ușor să aducem probe, decît să scoatem oaia din gura lupului!

Un pastor călătorea odată alături de un deservent cultic spre aceeași localitate și după multe vorbe ajung la subiectul slujirii lor. Preotul spuse cu satisfacție: „Slujesc într-un sat mare unde aproape toți oamenii vin la biserică, dar dvs. pe cine aveți aici?” Era o întrebare grea; unul avea satisfacția unei mulțimi vizibile, celălalt purta pe suflet o altă mulțime. Cu vocea gravă și mișcătoare, pastorul a răspuns:

„Pe toți acești oameni, pe cei care nu vă ascultă (pe dvs.), pe cei doritori de mîntuire, începînd chiar cu dvs. Toți trebuie să afle adevărul prezent și cred că mă veți înțelege”. Cuvintele au avut un ecou profund și în scurt timp, mulți oameni din satul acela erau la răsucruce!

Cînd privesc mulțimile de oameni ce se scurg pe străzile orașelor, înșiruiți la coadă, zăbovind pe la vitrine, sau alergînd după autobuze, mă simt dator să le spun ceva, trăiesc sentimentul că îmi aparțin. Oare cum pot să-i cuprind pe toți?

Mă gîndesc la una din ocaziile de înmulțire a pîinilor; era spre seară, ucenicii sfătuiesc pe Isus să dea drumul mulțimii. Știți, de la un anumit timp, oamenii care ne-au ascultat ne deranjează, dar Isus intervine hotărît: „N-au nevoie să plece”, „dați-le voi să mănînce!” (Matei 14,16). Avînd pe Isus cu ei, au făcut din sărăcia lor o cină bogată și plină de fericire pentru mii de suflete.

Doamne, frînge și pentru noi pîinea binecuvîntărilor Tale, ca să ajungă la toți cei pe care vrem să-i trimitem acasă! Doamne, dă-ne harul unei slujiri adevărate!

Pastor,
Aldea Traian

CONCLUZII I

„Am fost vizitată de martorii lui Iehova. Printre altele, aceștia mi-au spus că Domnul Hristos a venit în anul 1914. Cum au ajuns aceștia la o astfel de concluzie?”

1. STABILIND LISTA ÎMPĂRAȚILOR

Cercetătorii și savanții moderni utilizează listele regilor și împăraților din antichitate, pentru a-i ajuta la stabilirea unei cronologii neobabiloniană și persană timpurie, sigură, vrednică de încredere. Corelând aceste liste ale împăraților din antichitate, cu datele astronomice fixe pentru aceeași perioadă, ei pot să înlăture toate îndoielile cu privire la datele exacte și domniile împăraților neo-babilonieni și persani.

Mai multe izvoare a listelor împăraților neo-babilonieni și persani pot fi clasificate ca fiind de cel mai înalt grad de corectitudine și siguranță, pentru că ele sînt contemporane, scrise în timpul împăraților pe care îi menționează. Unul din aceste izvoare este și Stela lui Nabonid-Harran.

În anul 1906 H. Pognon a găsit o stelă (Nabon, H.I./A) la Eski-Harran din Turcia, care purta o inscripție a mamei lui Nabonid, care a trăit mai bine de 104 ani. Această stelă, era una din cele patru monumente ce se aflau într-o parte a Mării Moschei din Harran. În prezent ea se află în Muzeul de Arheologie din Ankara.

O parte a inscripției de pe această stelă conține o foarte valoroasă listă a împăraților.

Deoarece stela a fost ridicată chiar de către Nabonid în perioada Imperiului Neo-Babilonian, ea poate fi considerată ca fiind de o deosebită valoare. Din nefericire însă inscripția de pe această stelă a fost foarte rău deteriorată și aceasta chiar în locul unde apărea lista împăraților.

În August - Septembrie 1956, exact la un an după publicarea traducerii de către Pritchard a inscripției mutilate, D.S.Rice a descoperit celelalte trei stele ale Mării Moschei din Harran. Una din ele (Nabon, HI/B) avea pe ea un duplicat al inscripției de pe stela /NABON/HI/A/ descoperită în 1906. Din fericire, această inscripție s-a păstrat aproape perfect în porțiunea unde se afla inscripția cu lista împăraților.

Alte izvoare contemporane din perioada neobabiloniană și persană timpurie, sînt mii de date din documentele cuneiforme pe care le-a descoperit arheologia. Rezultatele obținute din aceste documente servesc la confirmarea informațiilor cronologice date de Stela lui Nabonid din Harran și ajută cercetătorilor în încercarea lor de a stabili date relative ale anilor de domnie a împăraților neo-babilonieni și persani.

Raymond Dougherty a făcut un studiu intens a mai mult de 2000 de texte istorice cuneiforme și tăblițe contractuale datate din perioada neobabiloniană. „Cu foarte puține excepții originea acestor documente se sincronizează cu datele conținutului lor“. În cartea sa publicată în 1929 „Nabonid și Belșazar!“, el a publicat o listă a împăraților bazată pe aceste documente. Dougherty ne spune că informațiile din această listă cu privire la anul de domnie, sînt de un standard inatacabil și prin care toate celelate date pot fi probate, pentru că „ele se bazează pe mai mult de două mii de documente cuneiforme. Ele trebuie să fie acceptate ca fiind ultimul criteriu în determinarea problemelor de cronologie neobabiloniană“.

Datele multor istorici de mai târziu servesc ca izvoare coroborative. Așa cum declară Raymond Dougherty, lucrările acestor istorici de mai târziu sînt „despărțite de secole de evenimente raportate de ei și depind sau se bazează în principal pe tradiție...“

Cu toate acestea ele conțin informații și amănunte care sînt reflecții valoroase ale antichității, motiv pentru care paginile lor pot fi apreciate ca

- continuare în pag. 19 -

ÎNGERUL CE ESTE PE MOARTE

Apoc. 3,1-6

In aceste scrisori apocaliptice ne putem aștepta să găsim lucruri neobișnuite, chiar ieșite din comun, în lunga perioadă a bisericii creștine ce a început când Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului se afla aici pe pământ și va dura pînă cînd El va reveni, de data aceasta ca Domn al domnilor și Împărat al împăraților.

Sardes, cetate construită pe o stîncă, despre care se consideră că realmente era inexpugnabilă. Și putea fi. Dar, cu toate acestea, a fost cucerită de Cir la 549 î.e.n. din cauză că apărătorii erau prea siguri pe poziția fortăreței și n-au mai vegheat. Cresus, cel mai bogat om din lume, considera că nu era nici o primejdie pentru cetate, chiar dacă armatele vrăjmașe își așezau tabăra jos în vale. Dar în 549 î.e.n. un soldat persan, s-a cățărât pe stîncă despre care se spunea că nu poate fi escaladată, a pătruns în cetate și

cum nimeni nu păzea porțile cetății - atît erau ei de încrezători în poziția lor de necucerit - a deschis porțile și oștile persane au intrat în cetate și au prădat-o. 330 de ani mai târziu, ea a fost capturată din nou, exact în același fel.

Ce lecție plină de învățăminte. Înțelegem mai bine de ce Domnul Isus Hristos a spus:

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“ (Matei 24,42).

„Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului“ (Matei 25,13).

„Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită...“ (cap. 26,41).

În zilele celui de-al doilea război mondial, Wiston Churchill și-a avertizat concetățenii spunînd: „Trebuie să rostesc un cuvînt de avertizare, căci alături de lașitate și trădare, o prea mare încredere duce la

neglijență, și indolență și este cea mai grea dintre crimele de război“. Așa este și în viața creștinului. Trebuie să veghem, să fim totdeauna trei față de primejdiile păcatului, ale încrederii în sine și să ducem o viață de pocăință.

„Sardes“, „cei ce scapă“, sau „ceea ce rămîne“.

Se aplică în mod evident bisericii reformațiunii din secolele XVI, XVII și o parte din secolul al XVIII-lea. Mesajul ei însă, avertizările și făgăduințele făcute aici cuprind întreaga istorie a protestantismului pînă la încheierea dispensațiunii Evangheliei. Și cît de actuală este această scrisoare apocaliptică, așa cum a fost întotdeauna.

Domnul Hristos Se prezintă ca Unul care are „șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele“. Șapte este numărul desăvîrșirii și reprezintă Duhul Șfint în toată plinătatea Lui. În vizorul profetic este cuprinsă o biserică ce a început promițînd mult, a început cu putere sub niște reformatori neabătuți și plini de entuziasm și putere, dar nu peste mult timp a ajuns să fie mulțumită cu ceea ce a realizat și să rămînă numai la niște forme ce au făcut din ea o biserică muribundă.

Deși era un nume, așa cum spune vizionarul „îți merge numele că trăiești“, din punct de vedere spiritual, ea era moartă. Cel ce se numește pe sine creștin, dar este mort din punct de vedere spiritual, trăiește în minciună, chiar dacă este bun ritualist și aduce la îndeplinire planuri și lucrări deosebite din cadrul bisericii și în afara ei. Dacă ajungem atît de asemănători celor din perioada Sardes, atît de încrezători în noi

înșine, atât de siguri pe ceea ce sîntem și facem încît încetăm a mai veghea asupra vieții noastre spirituale, ajungem să ne facem vinovați de ceea ce profetul Ieremia condamna:

„Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului“ (Ier. 48,10).

Samson a făcut lucruri mari pentru Dumnezeu, iar puterea lui Dumnezeu era asupra lui. Dar, datorită păcatului ce-l nutrea, a faptului că și-a permis să nesocotească lucrarea chemării sale, a fost atât de sigur pe el, pe puterea lui, încît și-a permis să se joace cu păcatul și a ajuns să nu știe „că Domnul îl părăsise“ (Jud. 16,20). Este îngrozitor să continui a considera că slujești lui Dumnezeu și în realitate, Dumnezeu să te fi părăsit.

Într-o asemenea stare de formalism, fără viață, rece, bărbați ca John și Charles Wesley, George Whitefield, puritanii, pietiștii și alții au adus cu ei zel sfînt și puterea reînviătoare a Duhului lui Dumnezeu și au reușit să producă marea redeșteptare și o mare mișcare misionară.

La mulți creștini de astăzi le merge numele că au o viață spirituală, dar de fapt ei sînt morți. Cît de mulți vorbesc altora despre o experiență pe care ei nu o cunosc. Cît de mulți dintre noi avem nevoie de suflul viu al unei vieți trăite cu Hristos. Și cît de mulți au nevoie să-și schimbe ori numele, ori experiența vieții lui spirituale - asemenea ostașului din armata lui Alexandru cel Mare, ce-i purta numele și care a ajuns să fie judecat de curtea marțială. După ce marele cuceritor a ascultat acuzațiile aduse ostașului, se întoarse spre el și întrebă:

- „Cum te numești?“

- „Alexandru“ a fost răspunsul acestuia.

- „Cum îți este numele?“ întrebă din nou împăratul.

- „Alexandru“, răspunse acesta a doua oară.

Cu o voce plină de minie împăratul strigă:

- „Te-am întrebât care-ți este numele?“

Cînd pentru a treia oară ostașul răspunse „Alexandru“, împăratul îi spuse: „Spui că te cheamă Alexandru? Ești vinovat de crimă - așa cum ești acuzat. Trebuie să suporti pedeapsa. Ori îți schimbi comportarea, ori îți schimbi numele, căci nimeni nu poate purta numele de Alexandru, numele meu, în armata mea, și să facă ceea ce ai făcut tu“.

Prea adesea, reputația unei biserici și comunități moderne este bazată pe activitate, pe a face ceva. Succesul se măsoară cu mulțimea campaniilor sau eforturilor de o natură sau alta, pe adunări, pe conferințe, aniversări, colecte, pe realizările de un fel sau altul. Este posibil să se facă toate aceste lucruri și totuși să fie numai o formă de evlavie, o aparență de viață spirituală, un fel de stimulare galvanică a vieții, asemenea unui mușchi mort, dar care este pus în mișcare de un curent electric.

„Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te!“ (Apoc. 3,3).

Trebuie să ne gîndim la binecuvîntările lui Dumnezeu din trecutul istoriei și experienței noastre și la puterea Sa de a salva și a sluji. Trebuie să ținem, să păstrăm bine adevărul Scripturii nealterat.

Trebuie să ne pocăim de păcatele noastre, și să ne eliberăm de letargia spirituală, să ne trezim la o viață nouă, plină de putere și virtuțile caracterului lui Hristos. Nu trebuie să

avem nici o contribuție la marea decădere spirituală a zilelor din urmă. Și „cine crede că stă“, ne avertizează Cuvîntul Scripturii, „să ia seama să nu cadă“ (1 Cor. 10,12).

Marea noastră primejdie, este aceea de a ne înșela singuri. Dumnezeu cheamă pe toți aceia care se află în starea Sardesului, să vegheze și să se pregătească personal, în mod serios, pentru revenirea Domnului.

„Deșteaptă-te tu“, spune apostolul Pavel, „care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina“ (Efes. 5,14).

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apoc. 3,5).

Chiar în mijlocul unei biserici moarte, Dumnezeu are suflete vii. Hainele minjite de păcat pot fi curățite prin sîngele Domnului Hristos, devenind „albe ca zăpada“ (Is. 1,18).

Haina albă a îndreptării Sale, nu a noastră. Ea este a noastră numai prin credință. Albul este simbolul biruinței.

În timpul Imperiului Roman, în Roma, atunci cînd avea loc primirea în triumf a biruitoarelor de pe cîmpurile de luptă, toți cetățenii Romei se îmbrăcau în alb. Atunci Roma era numită „Cetatea Albă“. Generalii victorioși, cînd intrau cu cohortele lor în Roma purtau o togă albă și carul lor era tras de cai albi.

Pe muntele schimbării la față, Isus a apărut în fața ucenicilor Săi în haine „strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pămînt n-o poate da“ (Marcu 9,3).

Într-o zi și nu prea târziu, în țara slavei și cetatea lui Dumnezeu, când porțile de mărăgar se vor deschide larg, sfinții lui Dumnezeu vor intra îmbrăcați în hainele strălucitoare ale sfințeniei și nemuririi.

Dar... numele acelora care rămân morți din punct de vedere spiritual, care manifestă numai o formă de evlavie, dar prin ceea ce realmente sînt, tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu, numele acestea nu vor fi reținute în cartea vieții. Vine timpul cînd numai aceia care sînt vii din punct de vedere spiritual și sînt biruitori, care sînt îmbrăcați în hainele albe ale neprihănirii lui Hristos, numai aceia vor fi reținuți în cartea familiei lui Dumnezeu din ceruri (Apoc. 20,12-15). Iar aceia care prin viața lor dublă sînt ipocriți ori s-au îndepărtat de Cuvîntul lui Dumnezeu și lucrarea cea sfîntă, de viața lui Isus, numele lor vor fi șterse din cartea vieții. Cînd judecata se va sfîrși, atunci, fie că numele celui păcătos va fi șters din cărțile cerului, fie

păcatele lui vor fi șterse din dreptul numelui și vieții sale.

Numai numele acelora care mărturisesc pe Hristos aici pe pămînt, prin viața și mărturia lor, numai acele nume vor fi mărturisite de Domnul Hristos înaintea Tatălui și sfinților îngeri.

Mărturisim noi pe Hristos în viața și activitatea noastră?

Sîntem noi urmași și propovăduitori vii ai lui Hristos? În eforturile și agitația noastră, uităm noi oare că ceea ce are valoare veșnică este o puternică trăire spirituală, care să dea sens și valoare acțiunilor noastre? Sîntem noi dispuși să venim înaintea Domnului, rugîndu-L să ne ajute? Spunem și noi împreună cu îndureratul tată: „Cred Doamne! Ajută necredinței mele!“ (Marcu 9,24).

Cu ocazia unei adunări, o fetiță a venit la pastorul său și i-a spus: „Vă rog foarte mult, rugați-vă pentru mine cu ocazia acestei adunări. Dar vă rog să

nu amintiți numele meu în rugăciune“. Cînd toți cei prezenți și-au plecat capul în smerită rugăciune, pastorul a spus în rugăciunea lui: „Doamne, este aici o fetiță care are nevoie de sprijinul, de ajutorul Tău. Tu o cunoști. Intervin-o și salveaz-o, Te rog“. O tăcere profundă s-a așternut pentru un moment. Apoi undeva în rîndurile din spate ale sălii, fetița rosti: „Isuse, Te rog, eu sînt aceea. Eu sînt, Isuse“. Ea dorea să fie salvată, să fie mîntuită și nu i-a fost rușine să spună: „Doamne, eu sînt aceea. Eu am nevoie să fiu ajutată“.

Dumneata cititorule și eu, de asemenea, avem nevoie să rostim cu sinceritate și încredere copilărească: „Doamne, eu sînt acela. Eu am nevoie să fiu ajutat. Eu am nevoie să fiu transformat. Eu am nevoie de o reală viață spirituală. Eu am nevoie să reflect în viața și caracterul meu, sfințenia caracterului Tău. Ajută, Doamne, neputinței mele!“

Martorul credincios

INIȚIATIVE VALOROASE

GRĂDINIȚE CONFESIONALE

Multiple sînt căile și mijloacele ce ni se oferă astăzi pentru a ne aduce contribuția la nevoile prezente și veșnice ale semenilor noștri.

La inițiativa unor frați inimoși, s-a deschis în București prima grădiniță confesională a bisericii noastre, în Comunitatea Popa Tatu și este în curs de autorizare grădinița confesională a Comunității Labirint.

Grădinița de copii nr. 1 a Comunității Popa-Tatu, este o unitate cu 20 de locuri, ce funcționează din data de 15 septembrie 1991, cu un program prelungit între orele 7-17, avînd un profil de limbă engleză.

Copiii lor li se servesc două mese pe zi (o dietă ovo-lacto-vegetariană), grădinița fiind dotată, în limita strictului necesar, cu tot ceea ce trebuie pentru alimentație, odihnă și educație.

Programul grădiniței începe la orele 8 dimineața cu rugăciune și un program spiritual adecvat copiilor (măsuță, flanelograf, etc.). Între orele 9-9,30 masa de dimineață, apoi pînă la orele 12,30 activitate didactică: desen, muzică, exerciții fizice, plimbare în aer liber, er gleză. Urmează masa și odihna (este amenajat un mic dormitor cu tot ceea ce este necesar).

Același program are și grădinița din Comunitatea Labirint, cu 15-20 de locuri și cu limba de predare: germana.

Strădania celor ce au luat această inițiativă este aceea ca, încă de la această vîrstă fragedă, copiii să fie învățați, caracterul lor să fie modelat de Duhul lui Dumnezeu, pentru ca, crescînd, să fie mai buni, mai blînzi, mai amabili, mai politicoși, temători de Dumnezeu, să învețe să

facă binele, să fie plini de iubire față de cei din jur, să cunoască adevărata bucurie, îndelunga răbdare și credincioșia. Astfel ei vor cunoaște adevărul, vor umbla în libertatea lui pentru a împlini, copiii și părinți deopotrivă, cuvântul ce spune:

„Copiii copiilor sînt cununa bătrînilor și părinții sînt slava copiilor lor“.

Există avizul favorabil al Ministerului Învățămîntului și Științei nr. 47518/17 dec. 1991, pentru deschiderea unor astfel de unități, după modelul grădiniței nr. 1 București - Popa-Tatu.

Considerăm că pe lângă inițiativă și voluntariat, este necesar ca funcționarea acestor unități să fie fără reproș, satisfăcînd toate exigențele, pentru că funcționează sub egida bisericii - trebuie să fim și în acest domeniu, sare și lumină în mijlocul lumii, pentru gloria Celui veșnic.

Pentru orice relații se poate lua legătura cu fr. Paul Mortasipa fondatorul și directorul acestei grădinițe, București - Popa Tatu Nr. 38; sectorul 1; telefon 15.1635.

A consemnat,
D. Popa

SÎNTEM ÎNTREBAȚI?
RĂSPUNDEM!

CONCLUZII (1)

- urmare din pag. 15 -

rezultate coroborative în lumina datelor cuneiforme“.

MEGASTHENES (c.300 î.e.n.). Lista împăraților neo-babilonieni se potrivește exact cu lista împăraților de pe Stela NABONID HARRAN, deși ea omite lungimea anilor de domnie.

BEROSSUS (c. 250 î.e.n.). Un preot babilonian, din a căruia lucrare s-au păstrat fragmente în lucrările lui Iosif Flaviu și Eusebiu de Cezareea. El folosește izvoare cuneiforme ca să-l ajute

atunci cînd a scris o istorie a Babilonului. Lista sa cu împărații babilonieni, cum și anii de domnie ai acestora este în totul de acord cu ceea ce a fost confirmat de către Dougherty, Parker și Dubberstein din miile de tăblițe cuneiforme.

POLYHISTOR. Lista împăraților alcătuită de Alexandru Polyhistor, un istoric din primul secol î.e.n., diferă de aceea a Stelei Nabonid Harran, numai prin faptul că acordă zece

ani în plus domniei lui Evil-Merodach.

IOSIF FLAVIU, sau mai corect Iosif ben Mathis, a fost un istoric iudeu din primul secol al erei noastre. Lista împăraților neo-babilonieni alcătuită de Iosif Flaviu o găsim în lucrarea sa „Antichități Iudaice“ (Cart.X, cap.XI, sect. 1-4). El acordă 18 ani lui Evil-Merodach și 40 de ani lui Neriglisar. Aceasta separă distrugerea Ierusalimului în cel de-al nouăsprezecelea an, de decretul lui Cir de încheiere a

celor 70 de ani ai profeției captivității iudaice, cu mai bine de 100 de ani. Ea separă, de asemenea, prima parte a captivității din anul suirii la tron a lui Nebucadnețar, de decretul lui Cir, cu mai bine de 120 de ani. Cu excepția anilor de domnie excesiv de mulți acordați lui Evil Merodach și Neriglisar, lista împăraților lui Iosif Flaviu este de acord cu aceea confirmată de documentele cuneiforme.

Ca un fel de apendice a renumitei sale lucrări astronomice, „Almagest” (c. 150 e.n.), Claudius Ptolemeu a inclus o listă sau canon a împăraților și lungimea anilor cât au domnit. Aceasta a slujit ca o scară cronologică pentru datele lui astronomice. Lista împăraților alcătuită de Ptolemeu și raportul anilor lor de domnie pentru Imperiul Neo-Babilonian se armonizează exact cu Stela Nabonid-Harran. Ea diferă de lista confirmată de documentele cuneiforme numai prin omiterea celor două luni ale domniei lui Labashi Marduk. Thiele explică omisiunea de către Ptolemeu a domniei lui Labashi Marduk astfel: „Împărații a căror domnie dura mai puțin de un an de zile și care nu cuprindea ziua de început a anului nou, nu erau menționați în Canonul împăraților.

2. GLORIOASA ÎMPLINIRE

Când lista împăraților, confirmată în mod astronomic este corelată cu raportul Bibliei, împlinirea profeției celor 70 de ani ai robiei babiloniene poate fi tratată cu ușurință.

Evenimentul ce a marcat sfârșitul profeției celor 70 de ani a fost decretul lui Cir care îngăduia iudeilor să se întoarcă în Palestina și să rezidească Ierusalimul, cum și întoarcerea lor ca umare a acestui decret (2 Cron. 36,20-23; Ezra 1, 1-3.4).

Acum, acest eveniment poate fi datat cu o considerabilă exactitate.

Dacă decretul lui Cir a fost emis în primăvara, vara sau toamna anului 537 î.e.n., atunci în primăvara sau vara anului viitor, 536, iudeii au făcut lunga lor călătorie de întoarcere acasă. Ezra 7,9 arată că a fost o călătorie care a durat patru luni. Mai mult de 50.000 de oameni și 5.000 de animale de povară au făcut această călătorie (Ezra 2). Cu siguranță că a luat un timp considerabil pentru a pregăti mutarea tuturor oamenilor acestora, cu cele ce ei aveau, la o distanță așa de mare. Ar fi un singur lucru sigur a admite, deci, că această călătorie a întoarcerii la Ierusalim a avut loc în anul civil iudaic 537/536 î.e.n.

Există de asemenea posibilitatea ca Cir să fi emis decretul său câteva luni mai devreme. Dacă el l-a emis la începutul primului său an de domnie, socotit fie după calendarul civil babilonian sau iudaic, atunci migrația iudeilor ar fi putut avea loc în timpul primăverii sau toamnei anului 537 î.e.n. Dacă lucrurile s-au petrecut astfel, luna a șaptea a calendarului religios, Tishri, poate fi factorul important. Ezra face o mențiune specială a acestei luni, ca fiind timpul când iudeii observau prima lor sărbătoare religioasă de la reîntoarcerea în patrie (Ezra 3,1-4). Și Tishri era prima lună a următorului an calendaristic 537/536 î.e.n., din toamnă în toamnă, atunci când este socotit după calendarul civil iudaic (vezi cap. 3, nota 4).

În ambele cazuri, data pentru sfârșitul celor 70 de ani ai exilului babilonian, profetizați de Ieremia, poate fi stabilită, după calendarul civil iudaic, în anul

537/536 î.e.n., din toamnă în toamnă.

Având anul 537/536 î.e.n., din toamnă în toamnă, stabilit ca fiind anul în care s-a încheiat profeția celor 70 de ani, este posibil acum să calculăm din acest punct spre înapoi, începutul profeției celor 70 de ani. Este, de altfel, preocuparea noastră principală aceea de a determina atît data, cît și evenimentul istoric ce a marcat începutul perioadei de 70 de ani. După socotirea inclusivă, primul an al profeției celor 70 de ani, va fi anul civil iudaic 606/605 î.e.n. din toamnă în toamnă.

Astfel că profeția, anunțînd la începutul anului civil iudaic 606/605 î.e.n., din toamnă în toamnă, că Iuda și țările din jurul ei vor fi duse în robie de către Nebucadnețar, a fost împlinită cu repeziune chiar în acel an. Chiar atunci au început să decurgă cei 70 de ani ai pustiirii Ierusalimului (Dan.9,2). Așa după cum pustiirea Babilonului, care avea să marcheze sfârșitul perioadei de 70 de ani, a fost împlinită peste mai multe secole, tot astfel completa pustiire a țării lui Iuda avea să fie realizată după următoarele două decade, cînd avea să fie făcut una cu pămîntul. Dar în 606/605 î.e.n., din toamnă în toamnă, țara lui Iuda cade sub puternica armată a puterii babiloniene și cei 70 de ani ai pustiirii și robiei babiloniene au început.

Uimitoarea corelație armonioasă a raportului biblic, a listei împăraților confirmată astronomic și tăblița babiloniană B.M. 21946, stabilește atît datele, cît și evenimentele ce le-au însoțit, evenimente ce au marcat începutul și sfârșitul perioadei de 70 de ani profetizați de Ieremia. Și totuși aceasta nu este toată

istoria. Evenimentele ce au dus la distrugerea Ierusalimului în cel de-al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar și rezultatul semnificativ al distrugerii Ierusalimului în cadrul scopului întregii profeții, formează una dintre cele mai triste, dar cele mai fascinante perioade în împlinirea profeției referitoare la cei 70 de ani.

3. DISTRUGEREA IERUSALIMULUI

Vara anului 605 î.e.n., în timpul celui de-al treilea an al domniei lui Ioiachim, după Daniel 1,1, a adus o experiență uluitoare pentru locuitorii lui Iuda. Nebucadnețar, după ce a dat o lovitură zdrobitoare egiptenilor la Carchemis, și-a îndreptat armatele biruitoare spre Siria-Palestina. Timp de câteva luni a asediat cu succes Ierusalimul, și cei 70 de ani ai robiei babiloniene, profetizați de proorocul Ieremia, au început să se deruleze. Iuda a început, de acum să devină un loc devastat, pustiu.

Dumnezeu S-a oferit să tempereze pedeapsa prin milă. El a făgăduit lui Iuda că dacă el își va „pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, și dacă îi va fi supus, îl voi lăsa în țara lui... ca s-o lucreze și să locuiască în ea“. (Ier. 27,11). Cu alte cuvinte, dacă locuitorii lui Iuda se vor supune de bună voie judecății lui Dumnezeu și vor sluji în pace Babilonului, atunci Dumnezeu le va îngădui să rămână în Iuda, „s-o cultive și să locuiască în ea“ în tot timpul perioadei de 70 de ani, cât ei vor fi sub stăpânirea Babilonului. Dacă, pe de altă parte, ei refuză să se supună autorității Babilonului asupra lor, numită sau hotărâtă de Dumnezeu, atunci, a spus Dumnezeu, veți fi „depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți“ (v.10).

Dar locuitorii lui Iuda nu au fost obișnuiți să asculte în

mod serios de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu puteau crede că această suferință națională va dura 70 de ani. Ei au privit și au lucrat pentru o rapidă eliberare de sub conducerea autorității Babilonului.

Timp de trei ani Ioiachim a rămas supus lui Nebucadnețar (2 Regi 24,1). În acest timp, Nebucadnețar s-a angajat anual în campanii în Siria-Palestina pentru a se ocupa de acele națiuni care nu s-au supus de bunăvoie autorității sale (B.M. 21946, obv. rîndurile 15-20; rev. rîndurile 1-4). Dar Ioiachim a notat faptul că în timpul acesta de asemenea, Egiptul își revenise din marea înfrîngere de la Carchemiș și Hamat, în timpul verii anului 605 î.e.n. Și la sfîrșitul celor trei ani ai supunerii lui Ioiachim față de Nebucadnețar, Egiptul își recîstigase puterea în mod suficient, astfel încît Ioiachim s-a simțit încrezător și la adăpost ca să se poată revolta împotriva lui Nebucadnețar și să se sprijine pe puterea Egiptului care să-l ocrotească (2 Regi 24,1).

Iarna următoare 598/597 î.e.n., în cel de al șaptelea an al domniei sale și în cel de al unsprezecelea an al domniei lui Ioiachim, Nebucadnețar s-a întors în Iuda pentru a se ocupa de răscoala lui. Asediul Ierusalimului a durat trei luni, timp în care, în cetate, era rege Ioiachim (2 Cron. 36,9). În cele din urmă el s-a predat lui Nebucadnețar și împreună cu întreg „Ierusalimul“, cu excepția celor din „clasa de jos“, au fost duși în Babilon (vers. 10; 2 Regi 24,14). Ezechiel se afla printre cei exilați în acel timp, căci el își datează multe din scrierile sale, din anul în care Ioiachim a fost luat captiv. Mai înainte ca Nebucadnețar să părăsească Iudea, el a numit împărat pe Zedechia (v. 10).

În acest timp, profanarea templului Cel Sfînt al lui Dumnezeu, care a început în

timpul primului asediu al lui Nebucadnețar în vara anului 605 î.e.n., a continuat.

„A luat de acolo toate vistierile Casei Domnului și vistierile casei împăratului; și a sfărîmat toate vasele de aur pe care le făcuse Solomon, împăratul lui Israel, în Templul Domnului cum spusese Domnul“.

Locuitorii Ierusalimului n-au învățat încă lecția supunerii față de autoritatea divină, lecție pe care Dumnezeu dorea ca ei s-o învețe. Profeți falși au continuat să prezică o întoarcere rapidă în Iuda a celor deja luați în robie și duși în Babilon. Ieremia a fost chemat ca să combată această primejdioasă înșelăciune. La un moment dat, el a scris o scrisoare celor ce se aflau în robie în Babilon, spunîndu-le să nu creadă falsele profeții cum că ei se vor întoarce în curînd în Iuda. El le-a spus că Dumnezeu dorește ca ei să zidească case, să planteze grădini, să întemeieze familii, căci vor rămîne acolo pînă ce se vor împlini șaptezeci de ani (Ier. 29,1-10).

În ciuda repetatelor avertizări ale lui Ieremia, Zedechia a ascultat pe aceia care profetizau o grabnică cădere a stăpînirii babiloniene. Ieremia i-a reamintit de făgăduința lui Dumnezeu cum că dacă ei vor rămîne de bunăvoie supuși conducerii babiloniene, ei vor putea rămîne în Iuda, în caz contrar, Dumnezeu va îngădui ca ei să fie scoși din țara lor și împrăștiați (Ier. 27,1-12).

Ieremia a insistat pe lîngă Zedechia și sfinților lui: „Plecați-vă grumazul sub jugul împăratului Babilonului, supuneți-vă lui și poporului lui și veți trăi. Pentru ce să muriți, tu și poporul tău, de sabie, de foamete

și de ciură, cum a hotărât Domnul asupra poporului care nu se va supune împăratului Babilonului?... *Supuneți-vă împăratului Babilonului și veți trăi. Pentru ce să ajungă cetatea aceasta o dărîmătură?* (Jer. 27,12.13.17).

Chiar pînă în ultima clipă, Dumnezeu a dat lui Iuda șansa de a rămîne în propria lui țară pînă la consumarea celor 70 de ani ai robiei babiloniene. Cu toate acestea, Zedechia și poporul au ales să urmeze sfatul profeților falși. Ei și-au împietrit inimile împotriva voinței lui Dumnezeu. Ei s-au împotrivit lui Nebucadnețar într-o încercare de a scurta cei 70 de ani ai judecării rostite împotriva lor.

În cele din urmă, Dumnezeu a trimis pe Nebucadnețar împotriva Ierusalimului, de data aceasta ca să-l distrugă. În cel de-al nouăsprezecelea an al domniei sale 587-586 î.e.n. din toamnă în toamnă, după calendarul civil iudaic, Nebucadnețar a ars Templul pînă la pămînt, a distrus cetatea (2 Regi 25,8) și Iuda „a fost dus în robie departe de țara lui“ (vers. 1-10,21). Pentru următorii cincizeci de ani din cei 70 de ani ai profeției (587/586 - 537/536 î.e.n.) ei aveau să rămînă robi în Babilon; templul avea să rămînă dărîmat iar țara își va păzi Sabatele pînă la împlinirea profeției celor 70 de ani ai robiei babiloniene (2 Cron.36,20.21)

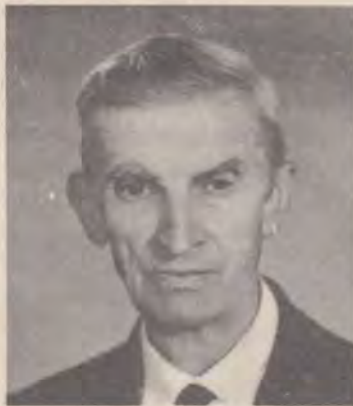
IN MEMORIAM

„Vei intra în mormînt la bătrînețe, ca snopul strîns la vremea lui“ (Iov 5,26).

A adormit în Domnul fr. Rînea Iosif, pastor pensionar în vîrstă de 85 de ani, membru al comunității Făgăraș, jud. Brașov.

Rînea Iosif vede lumina zilei la 13 aprilie 1906 în com. Hirseni, jud. Brașov. Cursurile școlii primare le urmează în comuna natală, după care frecventează cursurile școlii normale din Cluj, devenind învățător.

Carierea sa didactică, ca tînăr învățător de 19 ani, o începe în Comuna Viștea, jud. Brașov. Mai tîrziu, după 23 august 1944, va funcționa ca învățător al primei școli primare înființată de biserica noastră, ce a funcționat în Alexandria, jud. Teleorman.

Ca om al cărții și al meditației, nu s-a mulțumit numai să pregătească copiii pentru viața aceasta învățîndu-i să citească și să numere, dar el, personal, a descoperit în Sfînta Scriptură (Ps.90) că Domnul Hristos trebuie să-l învețe să-și numere bine zilele, pentru a căpăta o inimă înțeleaptă.

În urma acestei iluminări, în 1936 se atașează Bisericii Adventiste prin botez și urmează cursurile Institutului Biblic din Brașov, Stupini. După absolvire, rămîne ca profesor în această instituție a bisericii, contribuind la pregătirea tinerilor slujitori ai Evangheliei.

În anul 1942 se căsătorește cu sora Berta Nagy din București, aceasta fiindu-i un valoros sprijin în viața și activitatea sa timp de patruzeci de ani, căminul lor fiind binecuvîntat cu trei fiice: Gabriela, Magdalena și Lucia.

Fr. Rînea a mai activat ca pastor în Com. București - Labirint, districtele Radovanu, Slatina, Alba-Iulia și Făgăraș, cum și în aparatul administrativ al Conferinței Sibiu pînă în 1968 cînd se pensionează, rămînînd însă activ și plin de zel.

A fost un caracter integru, n-a cunoscut compromisul și a acționat cu pasiune, înțelegîndu-și și împlinindu-și chemarea. Închide ochii în nestrămîntată nădejde a răsplătirii finale.

Familia și frățietatea l-au condus la locul odihnei sale, unde așteaptă trîmbița învierii din ziua cea mare a lui Dumnezeu.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii, pentru această ocazie a fost vestit de pastorii Geantă Ioan, Zgunea Victor și Steblea Gheorghe.

„Bine de cel neprihănit... Căci se va bucura de rodul faptelor lui“ (Is. 3,10).

Comitetul Conferinței Brașov

- Se stinge din viață sora Petrescu Galina, soția pastorului Petrescu Ioan, decedat în anul 1986.

Născută la 10 aprilie 1911 în com. Buciumeni, jud. Dimbovița, este atrasă de tînără spre solia adventă și la vîrsta de 14 ani încheie legămîntul prin botez cu Mîntuitorul ei.

În anul 1930, se căsătorește cu fr. Petrescu Ioan și ca soție de pastor va împărți cu el bucuriile și necazurile, binecuvîntările și lipsurile vieții pastorilor de atunci. Sora Petrescu a avut convingerea puternică a unei sfinte chemări, căreia i-a rămas credincioasă întreaga ei viață. Frînge cu bucurie și mulțumire piinea pe masa familiei, nu numai pentru cei cinci copii ai lor, ci și pentru mulți alții.

Istoria Bisericii Advente din Suceava a fost puternic legată de familia Petrescu, care în simplitate, dar cu credincioșie ce n-a cunoscut compromisul, a trăit bucuria stringerii unui rod bogat pentru Mîntuitorul.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit cu ocazia înmormîntării de către frații pastori: Huțanu Teodor, Roșca Emanuel și Merealbe Gheorghe. Așezată lingă soțul ei la 10 mai 1991, așteaptă în credință zorii răsplătirii finale.

Pastor,
Roșca Emanuel

„FERIȚI
MORȚII
CARE MOR
ÎN DOMNUL“